

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z powództwa M. N.
przeciwko B. P., J. P. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki
cywilnej "S." z siedzibą w O.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt V Pa 83/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 grudnia 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo M. N. przeciwko pozwanym B. P. i J. P. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy oraz zasadził od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwoty 60 zł i 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną powódki. Skargę oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe

zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 361 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywista zasadność wynikającą z naruszenia przepisów art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej rozstrzygnięcia i nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy pozwalających na ocenę zachowania powódki jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków oraz niewyjaśnienie, jakich własnych ustaleń dokonał Sąd drugiej instancji, a w jakim zakresie podzielił ustalenia Sądu Rejonowego. Taka konstrukcja uzasadnienia wyroku uniemożliwia jego kontrolę kasacyjną oraz uniemożliwia ustalenie, jaki stan faktyczny i prawny legł u podstaw zapadłego rozstrzygnięcia. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej jest też konsekwencją naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego w postaci art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez przyjęcie, że nakarmienie przez powódkę dwojga dzieci jedną łyżeczką stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w sytuacji, gdy powódka w dniu zdarzenia opiekowała się większą liczbą dzieci, niż wynika to z obowiązujących limitów, a karmienia dzieci jedną łyżeczką były praktykowane wcześniej przez właścicielkę i dyrektora żłobka w przypadku braku wystarczającej liczby opiekunów. Zdaniem powódki, rzeczywistą przyczyną zwolnienia z pracy był fakt jej ciąży.

Pozwani w odpowiedzi na skargę kasacyjną wnieśli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do

rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie wskazania tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Chybiony jest zarzut kwalifikowanego naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącej, uzasadnienie wyroku zawiera wskazanie zarówno faktycznej, jak i materialnoprawnej podstawy rozstrzygnięcia, jaką jest art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i wyjaśnienie, dlaczego w ocenie Sądu drugiej instancji zachowanie powódki stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu tego przepisu. Fakt karmienia przez powódkę dzieci jedną łyżeczką był zresztą bezsporny. Sąd rozważył przy tym podnoszone przez powódkę okoliczności egzoneracyjne i ustalił, że liczba pozostawionych jej opiece dzieci nie przekraczała limitu wynikającego z przepisów prawa (art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi do lat trzech), a zeznania świadków potwierdzają, iż przy takim obciążeniu obowiązkami możliwe było przeprowadzenie czynności karmienia dzieci z zachowaniem zasad higieny. Jednocześnie Sąd ten nie podzielił poglądu Sądu Rejonowego, że wiedza pracodawcy o ciąży powódki stanowiła o pozorności podanej przyczyny rozwiązania przedmiotowego stosunku pracy. Zaskarżony wyrok poddaje się więc kontroli kasacyjnej. Skarżąca nie przedstawiła też wyводу prawnego uzasadniającego tezę o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd Okręgowy prawa materialnego w postaci wspomnianego art. 52 § 1 pkt 1 k.p., skoro opisane zachowanie powódki niewątpliwie było sprzeczne z zasadami

higieny i zagrażało zdrowiu dzieci, a nie potwierdziły się okoliczności mające usprawiedliwić takie praktyki.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przedsądu, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.